

JUDr. ROBERT PELIKÁN, Ph.D.
MINISTR SPRÁVEDLNOSTI ČR

V Praze dne 20. září 2017
Čj. MSP-4/2017-OJD-KN/1
Počet listů: 8
Přílohy: 54

**Nejvyšší správní soud
jako soud kárný
Moravské náměstí č. 6
657 40 Brno**

Návrh na zahájení kárného řízení

Podle § 8 odst. 2 písm. b) zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů, podávám návrh na zahájení kárného řízení proti

**JUDr. Heleně Králové,
nar. 12. 8. 1951, soudkyni Obvodního soudu pro Prahu 1,**

pro jednání spočívající v tom, že

při své rozhodovací činnosti v postavení samosoudkyně nebo předsedkyně senátu v řízeních vedených pod sp. zn. 3T 35/2014, sp. zn. 3T 35/2012, sp. zn. 3T 41/2010, sp. zn. 3T 11/2012 a sp. zn. 3T 91/2011 opakovaně nerespektovala závazný právní názor a pokyny nadřízeného soudu a v rozporu s povinnostmi uvedenými v § 149 odst. 6, § 264 odst. 1 a § 265s odst. 1 trestního řádu opakovaně vydávala rozhodnutí v rozporu s právním názorem a pokyny nadřízeného soudu, aniž by svůj postup a odchylný právní názor podepřela komplexní, racionální a transparentní konkurující argumentací, což vedlo s ohledem na povahu a rozsah opakovaně se vyskytujících vad ve všech shora uvedených věcech nadřízený Městský soud v Praze k rozhodnutí, aby věc byla projednána jiným samosoudcem či v jiném složení senátu (§ 149 odst. 5 a § 262 trestního řádu), a tímto jednáním v konečném důsledku způsobila neodůvodněné prodloužení těchto trestních

řízení a ve věci sp. zn. 3T 11/2012 takto zmařila povolení obnovy řízení v neprospěch obviněného, pro kterou byly dány zákonné podmínky, tedy

z a v i n ě n ě p o r u š i l a

povinnosti soudce a ohrozila důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů,

a tím spáchala

kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Odůvodnění:

I.

Přípustnost kárného návrhu

1. Podle § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů musí být návrh na zahájení kárného řízení podán nejpozději do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu, nejpozději však do 3 let ode dne spáchání kárného provinění.
2. V souvislosti s medializací případu manažerů společnosti ČEPRO (věc sp. zn. 3T 41/2010) dne 13. 6. 2017 na serveru www.ceska-justice.cz a v dalších sdělovacích prostředcích si kárný žalobce u předsedy Obvodního soudu pro Prahu 1 JUDr. Michala Prince vyžádal zprávu k osobě kárně obviněné a její rozhodovací činnosti. Vyjádření JUDr. Prince pod sp. zn. Spr 744/2017 bylo Ministerstvu spravedlnosti doručeno dne 4. 7. 2017. K tomuto dni se tedy kárný žalobce seznámil i s ostatními případy, ve kterých rozhodovala kárně obviněná a které jí, resp. jí řízenému senátu byly podle § 149 odst. 5 a § 262 trestního řádu nadřízeným soudem odňaty.
3. Pokud jde o objektivní tříletou lhůtu, kárné provinění, jehož se kárně obviněná dle názoru kárného žalobce dopustila, je skutkem trvajícím. Zaviněním kárně obviněné je v každé shora označené trestní věci kryto celé časové období od oznámení v pořadí prvního zrušujícího rozhodnutí nadřízeného soudu, v němž byl obsažen závazný právní názor a pokyn, až do jeho konečného výroku, jímž nařídil, aby byla věc projednána v jiném složení senátu. Za dokonání skutku a tedy počátek běhu objektivní lhůty ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. je v těchto případech třeba považovat okamžik ukončení porušování povinnosti řídit se právním názorem nadřízeného soudu, konkrétně pak den rozhodnutí nadřízeného soudu o tom, že věc bude rozhodována jiným samosoudcem či v jiném složení senátu (konkrétní údaje viz v odstavci č. 15).

II. Kárné provinění

4. Kárně obviněná jako samosoudkyně vydala ve věci **sp. zn. 3T 35/2014** (obžalovaní Mgr. Jana Nečasová, dříve Nagyová, generálporučík Ing. Ondřej Páleník, MBA, generálmajor Ing. Milan Kovanda a plukovník Ing. Jan Pohůnek, MBA), dne 27. 6. 2014 trestní příkaz týkající se Mgr. Nečasové. Trestní stíhání plk. Ing. Pohůnka usnesením sp. zn. 3T 35 35/2014 ze dne 27. 6. 2014 zastavila a věc genpor. Ing. Páleníka a genmjr. Ing. Kovandy usnesením sp. zn. 3T 35/2014 dne 27. 6. 2014 postoupila příslušnému orgánu Ministerstva obrany ČR, neboť by jejich jednání mohlo být posouzeno jako kárné provinění. Vrchní státní zastupitelství v Olomouci, pobočka v Ostravě, podalo proti trestnímu příkazu odpor (datován ke dni 1. 7. 2014, sp. zn. 4VZV 5/2014) a proti usnesením stížnosti (datovány ke dni 1. 7. 2014, sp. zn. 4VZV 5/2014). Usnesení soudu I. stupně Městský soud v Praze dne 3. 9. 2014 zrušil a uložil mu, aby ve věci znovu jednal a rozhodl (řízení sp. zn. 61To 278/2014 a sp. zn. 61To 279/2014). Kárně obviněná ve věci vyhlásila dne 29. 5. 2015 ohledně všech obžalovaných zprošťující rozsudek, který byl na základě odvolání státního zástupce Městským soudem v Praze v řízení sp. zn. 61To 403/2015 dne 30. 3. 2016 zrušen a věc byla vrácena soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Kárně obviněná při hlavním líčení konaném dne 17. 6. 2016 opětovně zprostila obžalované obžaloby. Proti tomuto rozsudku podal státní zástupce odvolání, na jehož základě byl napadený rozsudek usnesením Městského soudu v Praze ze dne 23. 12. 2016, sp. zn. 7To 411/2016, v celém rozsahu zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Zároveň odvolací soud **za použití § 262 trestního řádu nařídil, aby věc byla projednána a rozhodnuta jiným samosoudcem. Ve věci sp. zn. 3T 35/2014 tedy vydala kárně obviněná jako samosoudkyně nejprve trestní příkaz a následně dva zprošťující rozsudky, které byly odvolacím soudem zrušeny.**
5. Městský soud v Praze v odůvodnění usnesení sp. zn. 7To 411/2016 ze dne 23. 12. 2016, kterým zároveň nařídil projednání a rozhodnutí věci jiným samosoudcem, mj. uvedl: *„K výroku, kterým odvolací soud dle § 262 tr. řádu nařídil, aby tato trestní věc byla projednána a rozhodnuta jiným samosoudcem, odvolací soud postupoval dle ustálené judikatury Nejvyššího soudu i Ústavního soudu. Podle této judikatury se nařídí projednání a rozhodnutí věci jiným samosoudcem zpravidla tehdy, jestliže lze mít pochybnosti o nepodjatosti dosavadního samosoudce ve vztahu k projednávané věci, dále se zřetelem na rozsah a povahu vad, jež odvolací soud zjistil v rámci odvolacího řízení, anebo v případě nerespektování právního názoru vysloveného v předchozím rozhodnutí odvolacího soudu. Podle nálezu Ústavního soudu č. 45/1998 postup odvolacího soudu podle § 262 tr. řádu by neměl být pravidlem, leč spíše výjimkou. Nikoliv běžnou je však i situace, kdy v trestním řízení odvolací soud třikrát zruší rozsudek soudu I. stupně a až poté nařídí, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu. Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu, publikovaného pod č. NS 14/2002 postup podle § 262 tr. řádu představuje, zákonem povolenou výjimku ze zásady vyjádřené v článku 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci. Porušením této zásady tedy není, když odvolací soud nařídí projednání a rozhodnutí v jiném složení senátu se zřetelem na rozsah a povahu vad, jež v rámci odvolacího řízení zjistil. Vady, které umožňují uvedený postup, mohou spočívat například v tom, že soud I. stupně roztržil a od sebe oddělil jednotlivé důkazy, a to nejen ve vztahu k jednotlivým obviněným, ale také ve vztahu k jednotlivým útokům, a že souvislosti vytržené důkazy pak izolovaně hodnotil. Podle odvolacího soudu lze mít v této trestní věci pochybnosti o nepodjatosti samosoudkyně, a to na základě způsobu, jakým hodnotila důkazy. V této trestní věci nepochybně existují důkazy, které potvrzují obžalobu a na druhé straně důkazy, které potvrzují obhajobu obžalovaných, uplatněnou v hlavním líčení. Tyto důkazy měl obvodní soud hodnotit dle § 2 odst. 6 tr. řádu jednotlivě i v jejich souhrnu. I přes vytýkané nedostatky v hodnocení důkazů v předchozím zrušujícím*

usnesení, kdy bylo obvodnímu soudu odvolacím soudem konkrétně vytýkáno, že jakým důkazům při jejich hodnocení v souhrnu opomněl přihlídnout, v čem spočívá nelogičnost jeho hodnocení důkazů, ve kterých případech se dopustil tzv. deformace důkazu ve smyslu judikatury Ústavního soudu a které důkazy při svém hodnocení zcela opominul, obvodní soud opětovně nepostupoval dle § 2 odst. 6 tr. řádu. Obvodní soud postupoval naprosto jednostranně, přičemž dospěl k naprosto bezprecedentnímu závěru, že všechny provedené důkazy podporují obhajobu obžalovaných, uplatněnou v hlavním líčení. Vzhledem k tomu, že k tomuto závěru, který je v extrémním rozporu s obsahem výše uvedených důkazů, obvodní soud dospěl již po druhé za sebou, lze mít pochybnosti o tom, že by napotřetí obvodní soud byl schopen rozhodovat nestranně, tedy aniž by stranil, tak jako v obou svých rozsudcích obhajobě obžalovaných uplatněném při hlavním líčení a obsah jakéhokoliv důkazu, který svědčí ve prospěch verze obžaloby, by opětovně nedeformoval ve smyslu judikatury Ústavního soudu a nevyvodil by z něj závěr, že rovněž podporuje obhajobu obžalovaných, uplatněnou v hlavním líčení.“

6. Kárně obviněná jako samosoudkyně vydala ve věci **sp. zn. 3T 35/2012** (obžalovaný Bernard Lainka) dne 13. 8. 2012 trestní příkaz, proti kterému podal obviněný odpor. Při hlavním líčení konaném dne 19. 3. 2013 kárně obviněná rozhodla podle § 221 odst. 1 trestního řádu, že se věc vrací státnímu zástupci k došetření. Na základě stížnosti obžalovaného Městský soud v Praze usnesením ze dne 10. 5. 2013, č. j. 7To 157/2013-699, rozhodnutí soudu I. stupně zrušil a uložil mu, aby ve věci znovu jednal a rozhodl. Kárně obviněná jako samosoudkyně poté vynesla odsuzující rozsudek dne 28. 6. 2013. Na základě odvolání obžalovaného i státního zástupce Městský soud v Praze dne 19. 9. 2013 rozsudek zrušil usnesením sp. zn. 7To 301/2013 a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Obvodní soud pro Prahu 1 vyhlásil další rozsudek dne 13. 6. 2014. Při tomto hlavním líčení rozhodoval soud již v senátním obsazení. Rozsudek byl na základě odvolání obžalovaného odvolacím soudem zrušen dne 26. 8. 2014 (usnesení sp. zn. 7To 304/2014). Zároveň byla věc soudu nalézacímu vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Další rozsudek byl Obvodním soudem pro Prahu 1 vyhlášen dne 24. 11. 2014. Na základě odvolání obžalovaného byl tento rozsudek Městským soudem v Praze zrušen usnesením sp. zn. 7To 65/2015 ze dne 25. 2. 2015 a věc byla opětovně vrácena soudu I. stupně. Poslední rozsudek vynesl senát, kterému předsedala kárně obviněná, dne 15. 5. 2015. I ten však byl v celém rozsahu zrušen Městským soudem v Praze, a to usnesením ze dne 17. 9. 2015, sp. zn. 7To 356/2015. Odvolací soud věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí a současně **podle § 262 trestního řádu nařídil, aby byla projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu. Ve věci sp. zn. 3T 35/2012 tak byl kárně obviněnou a následně senátem, kterému předsedala, vydán trestní příkaz a následně čtyři rozsudky, které byly odvolacím soudem zrušeny.**
7. Odvolací soud v odůvodnění usnesení ze dne 17. 9. 2015, sp. zn. 7To 356/2015, jímž rozhodl, že věc bude projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu, mj. konstatoval, že **soud I. stupně nepostupoval v souladu s pokyny odvolacího soudu vysloveného v předchozích rozhodnutích a prozatím setrval na svém způsobu hodnocení provedených důkazů, a to v tom smyslu, že v potaz bral převážně důkazy svědčící v neprospěch obžalovaného, přičemž buď nepřiblížil anebo nepřiblížil dostatečně i k těm důkazům, které obžalovaný uvádí na svoji obhajobu.**
8. Senát, kterému předsedala kárně obviněná, vynesl ve věci **sp. zn. 3T 41/2010** (obžalovaní Ing. Tomáš Kadlec a Ing. Alexandr Houška) dne 18. 11. 2013 zprošťující rozsudek a ve čtyřech bodech obžaloby trestní stíhání usnesením z téhož dne zastavil. Městský soud v Praze dne 12. 3. 2014 a dne 20. 3. 2014 odvolání, resp. stížnost státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze zamítl (usneseními sp. zn. 67To 56/2014 a sp. zn.

67To 57/2014). Na základě dovolání podaných nejvyšším státním zástupcem Nejvyšší soud všechna citovaná rozhodnutí soudů obou stupňů dne 15. 7. 2015 zrušil a soudu I. stupně přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl (usnesení č. j. 5Tdo 1449/2014-65). Obvodní soud pro Prahu 1 dne 18. 12. 2015 obžalované zprostil obžaloby v bodech I. a IV. a v bodech II., III. a V. trestní stíhání usnesením zastavil. Na základě odvolání a stížnosti státního zástupce Městský soud v Praze dne 31. 5. 2016 rozsudek zrušil (usnesení sp. zn. 67To 111/2016), stejně tak zrušil i usnesení o zastavení trestního stíhání (usnesení sp. zn. 67To 112/2016). Po vrácení věci k novému projednání Obvodní soud pro Prahu 1 dne 23. 9. 2016 opětovně zprostil obžalované v bodech I. a IV. obžaloby a v bodech II., III. a V. trestní stíhání zastavil. Na základě odvolání státního zástupce Městský soud v Praze v řízení sp. zn. 67To 28/2017 rozsudek dne 4. 4. 2017 v celém rozsahu zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Zároveň **podle § 262 trestního řádu nařídil, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu.** Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2017, sp. zn. 67To 29/2017, bylo z podnětu stížnosti státního zástupce zrušeno též usnesení o zastavení trestního stíhání ze dne 23. 9. 2016. **Ve věci sp. zn. 3T 41/2010 senát, kterému předsedala kárně obviněná, vynesl po zásahu ze strany Nejvyššího soudu dva rozsudky a dvě usnesení o zastavení trestního stíhání, které byly odvolacím soudem zrušeny.**

9. V odůvodnění usnesení sp. zn. 67To 28/2017 ze dne 4. 4. 2017 Městský soud v Praze konstatoval: „*Vzhledem k tomu, že senát obvodního soudu, který se věci dosud zabýval, zcela ignoroval právní názor opakovaně vyslovený nadřízenými soudy, a to především Nejvyšším soudem ČR v rozhodnutí ze dne 15. 7. 2015, sp. zn. 5Tdo 1449/2014, a v návaznosti na něj potom usnesením Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2016, sp. zn. 67To 111/2016, nezbylo odvolacímu soudu, než postupovat podle § 262 tr. řádu a nařídil, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu. Odvolací soud si je vědom výjimečnosti tohoto postupu, a to i s ohledem na článek 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle něhož nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci, když příslušnost soudu i soudce stanoví zákon. Za situace, kdy nalézací soud v současném složení senátu, tedy především pod vedením jeho předsedkyně, opakovaně nerespektuje rozhodnutí nadřízených soudů, ale současně porušuje ustanovení trestního řádu a svým přístupem vyjadřuje neochotu se projednávanou věcí patřičně zabývat, odvolací soud již neshledává jinou možnost, než věc přikázat k projednání jinému senátu stejného soudu, na němž bude, aby se pokyny nadřízených soudů vyjádřenými v dosavadních rozhodnutích řídil, věc v potřebném rozsahu projednal, provedené důkazy v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu náležitě hodnotil a své závěry a úvahy v meritorním rozhodnutí srozumitelně vysvětlil. Vzhledem k tomu, že odvolací soud při přezkoumání rozsudku z podnětu podaného odvolání shledal zásadní pochybení, která jsou podrobně rozebrána shora, nezbylo mu, než napadený rozsudek v celém rozsahu zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, a to dokonce v jiném složení senátu, přičemž nalézací soud je podle § 264 odst. 1 tr. řádu vázán právním názorem, který ve svém rozhodnutí odvolací soud vyslovil.*“ Obdobně v závěru odůvodnění usnesení ze dne 4. 4. 2017, sp. zn. 67To 29/2017, Městský soud v Praze mj. konstatuje, že napadené usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 „nemůže v přezkumném řízení obstát“ a „(N)elze, než znovu opakovat, že obvodní soud zcela nerespektoval ani rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 7. 2015, sp. zn. 5Tdo 1449/2014, byť mu to ukládá přímo zákon“.
10. Senát, jemuž předsedala kárně obviněná, vynesl ve věci **sp. zn. 3T 11/2012** (obž. Ing. Komárek) dne 15. 12. 2012 zprošťující rozsudek. Ten byl na základě odvolání státního zástupce Vrchního státního zástupitelství v Praze zrušen usnesením Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2013, č. j. 6To 14/2013-3750, a věc byla vrácena soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Obvodní soud pro Prahu 1 vynesl dne 18. 6. 2013 opětovně zprošťující rozsudek, který byl napaden odvoláním státního zástupce a na jeho

podkladě Městským soudem v Praze zrušen dne 24. 9. 2013 (usnesení sp. zn. 6To 303/2013). Po vrácení věci k novému projednání vyhlásil Obvodní soud pro Prahu 1 dne 19. 11. 2013 odsuzující rozsudek. Ten byl na základě odvolání obžalovaného a státního zástupce dne 11. 3. 2014 Městským soudem v Praze v řízení sp. zn. 6To 49/2014 zrušen. Odvolací soud po zrušení rozsudku sám obžalovaného zprostil obžaloby. **Návrh státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze na povolení obnovy řízení Obvodní soud pro Prahu 1 dne 25. 11. 2015 zamítl.** Dne 24. 2. 2016 Městský soud v Praze toto usnesení na základě stížnosti státního zástupce zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání. Obvodní soud pro Prahu 1 dne 5. 5. 2016 opět návrh státního zástupce na povolení obnovy řízení zamítl. Proti tomuto usnesení podal státní zástupce stížnost a stížnostní soud usnesení soudu I. stupně v řízení sp. zn. 6To 255/2016 dne 23. 6. 2016 zrušil. Po vrácení věci Obvodní soud pro Prahu 1 znovu návrh státního zastupitelství na povolení obnovy řízení dne 27. 9. 2016 zamítl. Městský soud v Praze v řízení sp. zn. 6To 500/2016 dne 30. 11. 2016 usnesení soudu I. stupně zrušil a uložil mu, aby o věci znovu jednal a rozhodl. **Podle § 149 odst. 5 trestního řádu stížnostní soud rozhodl, že věc bude projednávat senát v jiném složení. Ve věci sp. zn. 3T 11/2012 tak senát, kterému předsedala kárně obviněná, třikrát zamítl návrh státního zástupce na povolení obnovy řízení a pokaždé bylo takové rozhodnutí zrušeno.**

11. Městský soud v Praze v odůvodnění usnesení ze dne 30. 11. 2016, sp. zn. 6To 500/2016, mj. konstatoval: *„Stížnostní soud se touto záležitostí je nucen zabývat již po třetí, kdy svým prvním rozhodnutím sp. zn. 6To 67/2016 ze dne 24. 2. 2016 zrušil usnesení soudu I. stupně ze dne 25. 11. 2015, sp. zn. 3T 11/2012, kterým po prvé nebyla povolena obnova řízení v této trestní věci. Opětovně postupoval svým usnesením sp. zn. 6To 255/2016 ze dne 23. 6. 2016, přičemž opakovaně uložil soudu I. stupně, kterými otázkami se má zabývat, přičemž odkázal i na své předchozí meritorní rozhodnutí v této trestní věci, konkrétně rozsudek Městského soudu v Praze, sp. zn. 6To 49/2014 ze dne 11. 3. 2014, kde se velmi podrobně zabýval právní úpravou, která dopadala na činnost ředitele SŽDC. Stížnostní soud je bohužel nucen konstatovat, že i když se soud I. stupně zabývá návrhem vrchního státního zástupce na povolení obnovy řízení již po třetí, opětovně nerespektoval předchozí pokyny stížnostního soudu obsažené v usneseních Městského soudu v Praze sp. zn. 6To 67/2016 ze dne 24. 2. 2016 a usnesení Městského soudu v Praze, sp. zn. 6To 255/2016 ze dne 5. 5. 2016 a navíc nyní v opakovaném veřejném zasedání se dopustil dalšího významného procesního porušení, kdy neprovedl v rámci veřejného zasedání konaného dne 27. 9. 2016 žádný důkaz, byť v rámci odůvodnění usnesení se zmiňuje o dopisu Ministerstva dopravy ČR ze dne 9. 8. 2016, byť z tohoto dopisu žádné relevantní skutečnosti nevyplynou. Vzhledem k dosavadnímu přístupu k plnění svých povinností ze strany soudu I. stupně, vzhledem k opakovanému ignorování pokynů a vysloveného právního názoru Městského soudu v Praze jako soudu stížnostního, kdy napadené usnesení opětovně nemohlo obstát, i proto stížnostní soud pod bodem 1) svého rozhodnutí podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. řádu napadené usnesení zrušil a soudu I. stupně uložil, aby o věci znovu jednal a rozhodl, kdy se tak ztotožnil s odůvodněností stížnosti státního zástupce, pak stížnostní soud zároveň rozhodl, že podle § 149 odst. 5 tr. řádu soud I. stupně znovu tuto věc projedná a rozhodne v jiném složení senátu, neboť předchozí senát zjevně není schopen o návrhu vrchního státního zástupce na povolení obnovy řízení rozhodnout v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu a své rozhodnutí řádně odůvodnit.“*
12. Pro posouzení závažnosti následku jednání kárně obviněné je nutno poukázat na další průběh řízení ve věci **sp. zn. 3T 11/2012**. Věc byla opatřením místopředsdkyně Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 12. 12. 2016 přidělena k vyřízení předsdkyni senátu 8T JUDr. Olze Kalašové. Senát, jemuž předsedala, vydal dne 4. 5. 2017 usnesení, kterým obnovu řízení povolil a zrušil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 3T 11/2012 ze dne 19. 11. 2013, který nabyl právní moci ve spojení s rozsudkem Městského soudu

v Praze sp. zn. 6To 46/2014 ze dne 11. 3. 2014, a rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 6To 49/2014 ze dne 11. 3. 2014, jímž byl obžalovaný Ing. Komárek zproštěn obžaloby. Na základě stížnosti obviněného Městský soud v Praze usnesení soudu I. stupně dne 12. 6. 2017 zrušil a sám rozhodl tak, že se návrh státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze na povolení obnovy řízení zamítá, neboť obnova je již vyloučena (usnesení sp. zn. 6To 265/2017).

13. V odůvodnění usnesení ze dne 12. 6. 2017, sp. zn. 6To 265/2017, soud II. stupně mj. konstatoval, že „**vzhledem k obsahu svých předchozích zrušujících usnesení shora uvedených nepochybuje o tom, že vyšla najevo nová skutečnost, která by odůvodňovala jiné rozhodnutí o věci, a to konkrétně je touto novou skutečností existence rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 3. 2015, sp. zn. 2Cm 81/2010, avšak v dané době za dané situace je však obnova řízení již vyloučena, a to z následujících důvodů.** Rozsudkem Městského soudu v Praze, sp. zn. 6 To 49/2014 ze dne 11. 3. 2014 byl obžalovaný zproštěn obžaloby státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze pod sp. zn. 8VZV 6/2011 ze dne 23. 2. 2012 pro skutek v tomto zprošťujícím rozsudku popsáný, v němž byl obžalobou spatřován trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákona ve stádiu pokusu dle § 8 odst. 1 tr. zákona a zároveň v rámci tohoto zprošťujícího rozsudku dle § 256 tr. řádu odvolání státního zástupce zamítl. Podle § 279 písm. b) tr. řádu je obnova v neprospěch obviněného vyloučena, jestliže uplynula lhůta v délce jedné poloviny promlčecí doby trestného činu, o kterém se vedlo trestní stíhání. V rámci této trestní věci na základě obžaloby Vrchního státního zastupitelství v Praze byl obžalovaný stíhán pro shora uvedený trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákona ve stádiu pokusu. Odvolací soud v rámci svého zprošťujícího rozsudku a navíc v rámci svých usnesení, kterým rušil předchozí rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 1 o nepovolení obnovy řízení vyslovil opakovaně právní názor, že by jednání obžalovaného mohlo být posuzováno vzhledem k nedostatku úmyslného zavinění eventuálně dle § 255a odst. 1, 2 písm. b) tr. zákona. Vzhledem k tomu, že jednání, pro které byl obžalovaný stíhán, mělo být spácháno v roce 2008, posuzuje se promlčení trestního stíhání dle ustanovení § 67 odst. 1 písm. c) tr. zákona č. 140/1961 Sb. ve znění pozdějších novel, přičemž vzhledem k trestní sazbě § 255 odst. 3 tr. zákona, respektive § 255a odst. 2 tr. zákona činí v obou případech promlčecí doba dle § 67 odst. 1 písm. c) tr. zákona 5 let. Pokud § 279 písm. b) tr. řádu stanoví vyloučení obnovy řízení v neprospěch obviněného uplynutím lhůty v délce jedné poloviny promlčecí doby trestného činu, o kterém se vedlo trestní stíhání je zřejmé, že tato polovina v této konkrétní věci uplynula **ke dni 11. 9. 2016** a její běh počíná dnem 11. 3. 2014, kdy nabyl právní moci rozsudek Městského soudu v Praze, sp. zn. 6To 49/2014. (...) (P)odáním návrhu státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze na povolení obnovy řízení tak nemohlo dojít k přerušení lhůty v délce jedné poloviny promlčecí doby trestného činu, jak má na mysli výklad ustanovení § 279 písm. b) tr. řádu, kdy tak mohl učinit soud I. stupně pozitivní rozhodnutí ve smyslu povolení obnovy řízení nejpozději ke dni 11. 9. 2016. Pokud tedy soud I. stupně rozhodoval o povolení obnovy po prvním zrušujícím rozhodnutí Městského soudu v Praze, tedy po dni 24. 2. 2016, stejně tak po druhém zrušujícím rozhodnutí Městského soudu v Praze po dni 23. 6. 2016, měl ještě dostatek času toto rozhodnutí učinit. Městský soud v Praze rovněž tento svůj závěr opírá o soudní rozhodnutí č. R 43/2013, v němž je uvedeno, že lhůta uvedená v ustanovení § 279 písm. b) tr. řádu jejíž uplynutí vylučuje obnovu řízení v neprospěch obviněného, není promlčecí lhůtou trestného činu, o kterém se vedlo trestní stíhání, takže na její běh nemají vliv okolnosti uvedené v ustanovení § 34 odst. 3 až odst. 5 tr. zákona o stavení a přerušení promlčecí doby, kdy pro počátek běhu této lhůty je rozhodující doba, kdy rozhodnutí, kterým skončilo trestní stíhání, nabylo právní moci, což v případě obžalovaného bylo dne 11. 3. 2014, a proto **mohlo být pozitivně rozhodnuto o povolení obnovy řízení nejpozději ke dni 11. 9. 2016. Opakované nerespektování právního názoru Městského soudu v Praze vyjádřeného v jeho rozhodnutích ze dne 24. 2. 2016 a 23. 6. 2016 ze strany soudu I. stupně pak znemožnilo povolení obnovy řízení, pro které zde byly splněny podmínky.**“

14. Kárně obviněná opakovaným nerespektováním právního názoru Městského soudu v Praze, vyjádřeného v rozhodnutích ze dne 24. 2. 2016 a ze dne 23. 6. 2016, znemožnila povolení obnovy řízení, pro kterou byly dány zákonné podmínky. V době od 24. 2. 2016 do 11. 9. 2016 kárně obviněná zaviněně v rozporu se závazným právním názorem stížnostního soudu, který byl rozveden v odůvodnění usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2016, sp. zn. 6To 67/2016, a s nímž se kárný navrhovatel ztotožňuje, zejména, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 3. 2015, sp. zn. 2Cm 81/2010, je novou skutečností, pro kterou lze povolit obnovu řízení v neprospěch obviněného, nařídila veřejné zasedání na 5. 5. 2016, při kterém byl návrh státního zástupce na povolení obnovy řízení zamítnut, neboť důvody pro obnovu shledány nebyly. Po následném zrušení tohoto usnesení Městským soudem v Praze dne 23. 6. 2016 (usnesení sp. zn. 6To 255/2016) přes opětovné upozornění ze strany stížnostního soudu na jím vyslovený závazný právní názor nařídila kárně obviněná další veřejné zasedání v této věci na 25. 8. 2016. To se z důvodu omluvy obviněného neuskutečnilo a bylo přenařčeno na 27. 9. 2016, kdy senát, kterému kárně obviněná předsedala, opět návrh státního zástupce na povolení obnovy řízení v neprospěch obviněného zamítl, neboť pro obnovu řízení neshledal důvody. **Návrhy státního zástupce na povolení obnovy řízení tak nebyly senátem, kterému kárně obviněná předsedala, v časovém úseku od 24. 2. 2016 do 11. 9. 2016 (cca 6,5 měsíce), projednávány zákonem presumovaným způsobem, tj. zohledněním závazného právního názoru stížnostního soudu podle § 149 odst. 6 tr. řádu. To vyústilo v promlčení lhůty pro povolení obnovy řízení.**
15. Senát, jemuž předsedala kárně obviněná, vyhlásil ve věci **sp. zn. 3T 91/2011** (obž. Sedláček a spol.) dne 13. 11. 2013 zprošťující rozsudek. Rozsudek byl na základě odvolání státního zástupce dne 19. 6. 2014 zrušen Městským soudem v Praze a věc byla vrácena soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Obvodní soud pro Prahu 1 dne 23. 10. 2014 znovu obžalované zprostil obžaloby. Na základě odvolání státního zástupce byl tento rozsudek v celém rozsahu Městským soudem v Praze dne 15. 4. 2015 zrušen a věc byla opětovně vrácena nalézacímu soudu k novému projednání. Potřetí zprostil Obvodní soud pro Prahu 1 obžalované obžaloby rozsudkem ze dne 26. 8. 2015. Proti tomuto rozsudku podal státní zástupce odvolání a Městský soud v Praze v řízení sp. zn. 9To 456/2015 dne 7. 1. 2016 i tento rozsudek zrušil v celém rozsahu, věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí a současně **podle § 262 trestního řádu nařídil, aby byla projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu. Ve věci sp. zn. 3T 91/2011 senát, kterému předsedala JUDr. Králová, vyhlásil celkem tři rozsudky, které byly odvolacím soudem zrušeny.**
16. Odvolací soud v odůvodnění usnesení ze dne 7. 1. 2016, sp. zn. 9To 456/2015, jímž rozhodl, že věc bude projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu, mj. konstatoval, že *„v tomto případě výjimečně využil svého zákonného práva, které mu dává ust. § 262 tr. ř., který stanoví, že rozhodne-li odvolací soud, že se věc vrací k novému projednání a rozhodnutí soudu I. stupně, může zároveň nařídít, aby byla věc projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu, z důležitého důvodu může také nařídít, aby ji projednal jiný soud téhož druhu a stupně v jeho obvodě. Jedná se samozřejmě o výjimečný postup, který nelze použít pouze proto, aby bylo dosaženo za každou cenu jiného rozhodnutí soudu I. stupně shodného s míněním odvolacího soudu, ale z toho důvodu, že nalézací soud nyní opakovaně nebyl schopen objektivně, v souladu se zákonem, posoudit celou záležitost, kdy absentoval hodnocení důkazů tak, jak mu to ukládá trestní řád, absentovaly jednotlivé důkazy v tom smyslu, že je hodnotil toliko ojediněle, pomíjel jejich návaznost a význam. Navíc ani v jednom případě své rozhodnutí nedovedl řádně odůvodnit z hlediska náležitostí § 125 tr. ř. Nalézací soud se v tomto případě není vůbec schopen se složitostí trestní věci vypořádat. Samozřejmě tímto rozhodnutím*

odvolací soud rozhodně nepřikazuje nalézacímu soudu, aby ve věci konkrétně rozhodl, musí však všechny důkazy hodnotit řádně, v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr. ř., a to jak důkazy svědčící v neprospěch obžalovaných, tak důkazy svědčící v jejich prospěch, své rozhodnutí musí nalézací soud řádně odůvodnit tak, aby netrpěl vnitřními rozpory, jak tomu stále dosud je.“

17. Sekundárním důsledkem neochoty či neschopnosti kárně obviněné respektovat závazný právní názor nadřízeného soudu a splnit jeho pokyny je velmi citelné prodloužení všech uvedených trestních řízení, které nelze pardonovat. Kárně obviněná jako samosoudkyně nebo předsdkyně senátu svým zcela svévolným přístupem fakticky prodloužila délku řízení a podstatně oddálila konečné meritorní rozhodnutí o podané obžalobě, neboť řízení vedla takovým způsobem, že nadřízený soud nakonec neměl jinou možnost, jak procesně přiléhavě situaci vyřešit, než výjimečně nařídít, aby věc byla projednána v jiném složení senátu (jiným samosoudcem).
18. V důsledku svévolného postupu kárně obviněné došlo k prolongování výše uvedených řízení v rádech roků. Konkrétně se jedná o následující období:
 - a) ve věci **sp. zn. 3T 35/2014 od nápadu obžaloby dne 6. 6. 2014 do 23. 12. 2016**,
 - b) ve věci **sp. zn. 3T 35/2012 od nápadu obžaloby dne 28. 6. 2012 do 17. 9. 2015**,
 - c) ve věci **sp. zn. 3T 41/2010 od 2. 11. 2015**, kdy byla podle výpisu pohybu spisu věc předložena kárně obviněné po zrušení předchozích meritorních rozhodnutí Nejvyšším soudem, **do 4. 4. 2017**,
 - d) ve věci **sp. zn. 3T 11/2012 od 26. 10. 2015**, kdy byl podán návrh na povolení obnovy řízení, **do 30. 11. 2016**,
 - e) ve věci **sp. zn. 3T 91/2011 od nápadu obžaloby dne 21. 12. 2011 do 7. 1. 2016**.
19. Kárně obviněná jako samosoudkyně ve věci **sp. zn. 3T 35/2014** nerespektovala autoritu nadřízeného soudu, neboť odmítala respektovat jeho právní názor, aniž by svůj odchýlný názor podepřela komplexní, racionální a transparentní konkurující argumentací, nebo rovnou na řádné odůvodnění rozhodnutí rezignovala. Takto jednala při vyřizování kauzy, která byla masivně medializována a širokou veřejností bedlivě sledována, neboť případ měl závažné politické souvislosti a na lavici obžalovaných společně s vysoce postavenými důstojníky Vojenského zpravodajství stanula vysoká státní úřednice – blízká spolupracovnice tehdejšího předsedy vlády.
20. Ve věcech **sp. zn. 3T 35/2012**, **sp. zn. 3T 41/2010**, **sp. zn. 3T 11/2012** a **sp. zn. 3T 91/2011**, kdy kárně obviněná předsedala senátu, který rovněž opakovaně odmítal respektovat právní názor nadřízeného soudu a tímto, až tvrdošíjným, nerespektováním jeho autority, narušila důstojnost soudcovské funkce a ohrozila důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů. Věc **sp. zn. 3T 41/2010**, ve které jako obžalovaní figurovali tehdejší generální ředitel a předseda představenstva společnosti ČEPRO a. s. a další manažer této společnosti, byla veřejností sledována, neboť jediným akcionářem této společnosti je Česká republika, kdy její úkol spočívá mimo jiné v zajištění ochrany státního majetku a státního zájmu v oblasti zásobování pohonnými hmotami v mimořádných situacích. I na řádném projednání věci **sp. zn. 3T 11/2012** má v širším slova smyslu zájem veřejnost, neboť v tomto případě je obžalovanému kladeno za vinu, že se měl dopustit pokusu trestného činu porušování povinností při správě cizího majetku ve funkci generálního ředitele a statutárního orgánu státní organizace Správy železniční dopravní cesty, přičemž základním posláním této organizace je plnit funkci vlastníka a provozovatele dráhy celostátní a drah regionálních ve vlastnictví státu. Také v poslední uvedené věci – **sp. zn. 3T 91/2011** – má veřejnost eminentní zájem na jejím řádném projednání, neboť dle obžaloby jeden z obžalovaných působil v době páchání trestné činnosti na pozici vrchního

ředitele Sekce ekonomické spolupráce a zahraniční prezentace Ministerstva zahraničních věcí ČR a druhý z obžalovaných byl zástupcem ředitele Odboru dvoustranných ekonomických vztahů Ministerstva zahraničních věcí ČR.

21. Kárně obviněná je přitom velmi zkušená soudkyně s praxí přesahující 40 let (do funkce soudce byla jmenována dne 5. 11. 1975, v letech 1996 až 2002 vykonávala funkci místopředsedkyně Obvodního soudu pro Prahu 1 pro trestní úsek). Podle rozvrhu práce měl její senát 3T v rozhodné době specializaci mj. na hospodářské trestné činy a na tzv. velké věci (tj. obžaloba je podána na více než 3 obžalované nebo objem kmenového spisu do doby podání obžaloby přesahuje 300 listů). Za této situace není možno na její rozhodovací činnost v daných věcech pohlížet jako na důsledek nezkušenosti. Kárně obviněná si tak musela být dobře vědoma svých povinností samosoudkyně a předsedkyně senátu, přesto nedokázala své právní názory, protirečící jasně formulovaným závěrům nadřízených soudů, včetně Nejvyššího soudu, obhájit a podepřít relevantní právní argumentací. V podrobnostech lze odkázat na stejnopisy všech shora citovaných rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 1 – všechna písemně vyhotovovala a podepsala právě kárně obviněná. Vzhledem k faktu, že kárně obviněná nerespektovala právní názor odvolacího soudu opakovaně, nese její jednání zcela jednoznačně rysy svévole. Svým jednáním kárně obviněná nepochybně narušila důstojnost soudcovské funkce a ohrozila důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů.

III. Právní posouzení

22. Podle § 60 odst. 1 zákona o soudech a soudcích soudci po jmenování do funkce a přísedící po zvolení do funkce skládají tento slib: „Slibuji na svou čest a svědomí, že se budu řídit právním řádem České republiky, že jej budu vykládat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a že v souladu s ním budu rozhodovat nezávisle, nestranně a spravedlivě.“
23. V souladu s § 79 odst. 1 a 2 zákona o soudech a soudcích jsou soudci a přísedící při výkonu své funkce nezávislí a jsou vázáni pouze zákonem. Jsou povinni vykládat jej podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a rozhodovat v přiměřených lhůtách bez průtahů, nestranně a spravedlivě a na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem. Nikdo také nesmí narušovat nebo ohrožovat nezávislost a nestrannost soudců a přísedících.
24. Podle znění § 80 odst. 1 je soudce a přísedící povinen vykonávat svědomitě svou funkci a při výkonu funkce a v občanském životě se zdržet všeho, co by mohlo narušit důstojnost soudcovské funkce nebo ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů.
25. Podle § 80 odst. 2 zákona o soudech a soudcích v zájmu záruk nezávislosti a nestrannosti výkonu soudcovské funkce je soudce mj. povinen prosazovat a obhajovat nezávislost soudnictví a jeho dobrou pověst, povinen chovat se tak, aby nezavdal příčinu ke snížení důvěry v soudnictví a důstojnosti soudcovské funkce a také svým chováním dbát o to, aby jeho nestrannost nebyla důvodně zpochybňována.
26. Podle § 80 odst. 4 zákona o soudech a soudcích je soudce povinen při své činnosti mimo výkon funkce soudce a při výkonu svých politických práv si počínat tak, aby tato činnost neohrožovala nebo nenarušovala důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování

soudu nebo nenarušovala důstojnost soudcovské funkce anebo mu nebránila v řádném výkonu funkce soudce.

27. Podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích kárným proviněním soudce je zaviněné porušení povinností soudce, jakož i zaviněné chování nebo jednání, jímž soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů.
28. Nejvyšší správní soud jako soud kárný ve svých rozhodnutích dovodil, že v určitých případech může soudce konstituovat skutkovou podstatu kárného provinění samotnou rozhodovací činností (např. sp. zn. 13Kss 11/2010, sp. zn. 16Kss 6/2012). Jedním z těchto případů je nerespektování závazného právního názoru vysloveného odvolacím soudem ve zrušujícím rozhodnutí, neboť takovéto jednání je schopno narušit důstojnost soudcovské funkce nebo ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů. Jestliže nižší soud nerespektuje v dané věci funkčně vyšší soud, aniž by svůj názor podepřel komplexní, racionální a transparentní konkurující argumentací, může to vyvolat pochybnosti o správném fungování soudnictví jak uvnitř soudů, tak především navenek.
29. Podstatou kárného návrhu není zpochybňování právního názoru kárně obviněné při vyřizování jí přidělených trestních věcí. V této souvislosti je třeba poukázat na nález Ústavního soudu ze dne 16. 11. 2011, I. ÚS 2420/11, řešící ústavní stížnost soudce proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2011, č. j. 13Kss 11/2010-51, jímž byl stěžovatel uznán vinným, že jako soudce v rozporu s ust. § 149 odst. 6 tr. řádu nerespektoval závazný právní názor odvolacího soudu, kterou Ústavní soud zamítl jako nedůvodnou. V dané souvislosti Ústavní soud zdůraznil, že „...i při různosti právních názorů na řešení věci je nutné dodržovat zákonem stanovené postupy a povinnosti“ a dále, že „ctí právo soudce na nezávislé rozhodování a v jeho rámci na vyjádření nezávislého právního názoru, který vždy nemusí být shodný s právními závěry soudu nadřízeného, je však vždy nutno trvat na dodržení zásad spravedlivého procesu, který mimo jiné spočívá v dodržování procesních pravidel zakotvených v trestním řádu (např. § 149 odst. 6 trestního řádu) a zejména pak v dodržování práv zaručených článkem 36 a následujících Listiny základních práv a svobod.“
30. Ústavní soud se opakovaně vyjádřil k principu vázanosti soudce soudu nižší instance právním názorem soudu vyšší instance, konkrétně k ustanovení § 264 odst. 1 tr. řádu. V plenárním nálezu ze dne 26. 1. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 15/14, Ústavní soud **návrh na zrušení ustanovení § 264 odst. 1 tr. řádu zamítl**. Ústavní soud nejprve připomněl, že „princip vázanosti soudu nižší instance právním názorem soudu vyšší instance po kasaci prvoinstančního rozhodnutí v trestních věcech je pravidelně uznáván též v procesních úpravách zahraničních demokratických zemí. Jako příklad je možno uvést ustanovení § 358 odst. 1 německého trestního řádu (dStPO) nebo ustanovení § 293 odst. 2 rakouského trestního řádu (öStPO). Také judikatura zahraničních ústavních soudů aprobovala tento princip jako ústavně souladný (viz např. rozhodnutí německého Spolkového ústavního soudu (BVerfGE 12, 67, 71).“ Podle Ústavního soudu tento princip neohrožuje nezávislost soudců a není v rozporu s ústavním pořádkem České republiky. Nelze obecně vyloučit, že odvolací soud překročí své pravomoci a nevhodně zasáhne do pravomoci soudu nalézacího. Takový postup je však nutno napravit cestou mimořádných opravných prostředků a v úvahu připadá i ústavní stížnost. I kdyby tedy příčinou nezodpovědného jednání kárně obviněné byla výhrada, že má sama nebo v senátě rozhodnout podle právního názoru, se kterým nesouhlasí nebo který již zasahuje do jejího výlučného práva na hodnocení důkazů, řešením rozhodně nemůže být tvrdošíjné odmítání závazný právní názor nadřízeného soudu přijmout a důsledně se řídit jeho pokyny, neboť takový přístup ve

svém důsledku znamená odepření spravedlnosti (*denegatio iustitiae*), tedy odepření veřejného subjektivního práva na spravedlivý proces.

31. Koncepce trestního soudnictví v České republice vychází z principu dvoustupňového soudního řízení, jehož konkrétním, logickým a nevyhnutelným projevem je oprávnění odvolacího (stížnostního) soudu vyslovit vůči soudu prvního stupně závazný právní názor a dále oprávnění tomuto soudu nařídít provedení úkonů a doplnění, které je soud prvního stupně bez dalšího povinen provést (srov. § 149 odst. 6, § 264 odst. 1 trestního řádu a obdobně § 265s odst. 1 trestního řádu, rozhodl-li Nejvyšší soud). Nerespektování závazného právního názoru nebo nařízených pokynů soudu vyššího stupně znamená porušení zmíněného principu dvojinstančnosti soudního rozhodování a ve svých důsledcích zatěžuje rozhodnutí vydaná soudem prvního stupně vadou dosahující ústavněprávní intenzity, neboť tak dochází k porušení principu soudcovské nezávislosti vyjádřenému v čl. 95 odst. 1 Ústavy, přičemž součástí naší právní kultury a prvkem právní jistoty je i požadavek předvídatelnosti aplikace práva. Z tohoto pohledu pokud v téže věci v průběhu trestního řízení nedojde k podstatným změnám v relevantních skutkových či právních okolnostech, není soud prvního stupně oprávněn bez dalšího a libovolně nerespektovat závazné právní názory a pokyny k provedení nařízených úkonů a doplnění, které jsou navíc formulovány jednoznačně a srozumitelně. V každé ze shora uvedených trestních věcí nebylo pochyb o tom, k čemu byla kárně obviněná jako samosoudkyně či jako předsedkyně senátu zavázána.
32. Jak plyne z výše popsaných případů, kárně obviněná při své rozhodovací činnosti opakovaně nerespektovala závazný právní názor a pokyny nadřízeného soudu a rozhodovala svévolně. Tímto svým nikoliv ojedinělým postupem zpochybnila důvěru veřejnosti v nezávislé, spravedlivé a zejména předvídatelné a objektivní rozhodování soudů. Porušila tak nejen své povinnosti, uvedené v ustanoveních § 79 odst. 1, odst. 2 a § 80 odst. 1, odst. 2 zákona o soudech a soudcích, ale taktéž se zpronevěřila i slibu soudce ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o soudech a soudcích. Postup kárně obviněné je kromě jiného způsobilý vyvolat na straně veřejnosti i subjektů trestního řízení pochybnosti o její nepodjatosti, byť žádné konkrétní skutečnosti zakládající důvod podjatosti zjištěny a prokázány nebyly. Zcela důvodně se však o této otázce zmiňuje Městský soud v Praze v usnesení sp. zn. 7To 411/2016 ze dne 23. 12. 2016, podrobně citovaném shora v odstavci č. 5.
33. Svým postupem ve výše uvedených věcech, který vyústil v jejich odnětí kárně obviněné či senátu, kterému předsedala, kárně obviněná fakticky porušila i ustanovení uvozující některé základní zásady trestního řízení. Opakovaným nerespektováním závazného právního názoru soudu vyššího stupně fakticky porušila platnost zásady oficiality a rychlosti řízení formulované v § 2 odst. 4 tr. řádu, podle kterého musí orgány činné v trestním řízení postupovat z úřední povinnosti a trestní věci projednávat urychleně bez zbytečných průtahů. Dále byla narušena zásada vyhledávací, kdy podle § 2 odst. 5 tr. řádu mají orgány činné v trestním řízení postupovat mj. v souladu se svými povinnostmi, jež soudu nalézacímu konkretizují právě pokyny soudu odvolacího k doplnění dokazování apod. A konečně, ve věci sp. zn. 3T 11/2012 kárně obviněná znemožnila v zákonné lhůtě rozhodnout o povolení obnovy řízení v neprospěch obviněného, takže státní zástupce nemohl realizovat svou zákonnou povinnost ve smyslu § 2 odst. 3 tr. řádu (tj. stíhat všechny trestné činy, o nichž se dozví, není-li stanoveno jinak = zásada legality) a plnit tak poslání státního zastupitelství v oblasti ochrany společnosti před pachateli trestných činů.

34. Pro posouzení kárné odpovědnosti JUDr. Králové není podstatné, že soud ve čtyřech shora uvedených věcech zasedal v senátním obsazení. Všechna rozhodnutí protivíci se závaznému právnímu názoru soudu vyššího stupně písemně vyhotovila a podepsala kárně obviněná jako předsedkyně senátu a kárný navrhovatel nepochybuje, že pro takto učiněná rozhodnutí také hlasovala. Okolnost, že by snad kárně obviněná byla v tolika popsanych případech přehlasována přísedícími, se jeví jako vyloučená. Kárný soud si ostatně tuto skutečnost může ověřit nahlédnutím do příslušných protokolů o hlasování, bude-li to pokládat za potřebné. Rozhodující je, že vázanost soudu zákonem a tedy i pokyny nadřízeného soudu ve smyslu § 149 odst. 6, § 264 odst. 1 a § 265s odst. 1 trestního řádu se vztahuje na všechny členy senátu, tj. na předsedu senátu a oba přísedící (srov. § 79 odst. 1 zákona o soudech a soudcích). Předseda senátu jako jediný profesionální člen senátu je povinen organizovat činnost a procesní postup senátu tak, aby byly respektovány právní názory a pokyny nadřízeného soudu tam, kde to zákon ukládá, a v tomto smyslu poučit i laické členy senátu (přísedící).
35. Kárný navrhovatel rovněž odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2008, sp. zn. III. ÚS 1076/07, č. 14/2008 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud poznamenal, že je „s ohledem na řádné fungování demokratického právního státu třeba, aby funkce soudců vykonávaly pouze osoby s vysokou morální integritou, vědomé si vysoké míry své osobní odpovědnosti, jež je s jejich postavením spjata, a odhodlané vykonávat své povinnosti výhradně v souladu s principy právního státu a svým svědomím“. Kárně obviněná svým přístupem ukázala, že nechápe ústavní meze (kautely) soudcovské nezávislosti, která není bezbřehá, a nemá zvnitřněné ty nejzákladnější normy a povinnosti soudce ani při vyřizování nejzávažnějších a nejcitlivějších trestních kauz. Ignorování řádné instanční (procesní) kontroly vlastního rozhodování a despekt k rozhodnutím nadřízeného soudu již bezprostředně ohrožuje fungování soudnictví jako celku.
36. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem má kárný žalobce za to, že jednání kárně obviněné JUDr. Heleny Králové je kárným proviněním dle ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb (o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů. Kárné provinění kárně obviněné je přitom mimořádně závažné, neboť zásadním způsobem narušuje integritu soudce a důvěru veřejnosti v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů a představuje též porušení dalších předpisů upravujících postavení a jednání soudce.

IV.

Návrh

37. Za těchto okolností kárný žalobce navrhuje, aby JUDr. Helena Králová, soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 1, byla uznána vinnou ze spáchání kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích a bylo jí jako kárné opatření uloženo podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. d) citovaného zákona odvolání z funkce soudce.

V.

Důkazní návrhy

38. K důkazům kárný žalobce navrhuje:

- vyslechnout kárně obviněnou;

- konstatovat vyjádření předsedy Obvodního soudu pro Prahu 1 JUDr. Michala Prince ze dne 4. 7. 2017 (sp. zn. Spr 744/2017);
- konstatovat obsah soudních rozhodnutí v příloze kárného návrhu.

JUDr. Robert Pelikán, Ph.D.
ministr spravedlnosti ČR

Přílohy:

I. sp. zn. 3T 35/2014 (obžalování Mgr. Jana Nečasová (dříve Nagyová), generálporučík Ing. Ondřej Páleník, MBA, generálmajor Ing. Milan Kovanda a plukovník Ing. Jan Pohůnek, MBA):

1. Trestní příkaz OS pro Prahu 1 ze dne 27. 6. 2014;
2. Usnesení OS pro Prahu 1 o zastavení trestního stíhání ze dne 27. 6. 2014;
3. Usnesení OS pro Prahu 1 o postoupení věci ze dne 27. 6. 2014;
4. Usnesení MS v Praze ze dne 3. 9. 2014, sp. zn. 61To 278/2014;
5. Usnesení MS v Praze ze dne 3. 9. 2014, sp. zn. 61To 279/2014;
6. Rozsudek OS pro Prahu 1 ze dne 29. 5. 2015;
7. Usnesení MS v Praze ze dne 30. 3. 2016, sp. zn. 61To 403/2015;
8. Rozsudek OS pro Prahu 1 ze dne 17. 6. 2016;
9. Usnesení MS v Praze ze dne 23. 12. 2016, sp. zn. 7To 411/2016;

II. sp. zn. 3T 35/2012 (obžalovaný Bernard Lainka):

10. Trestní příkaz OS pro Prahu 1 ze dne 13. 8. 2012;
11. Usnesení OS pro Prahu 1 ze dne 19. 3. 2013;
12. Usnesení MS v Praze ze dne 10. 5. 2013, č. j. 7To 157/2013-99;
13. Rozsudek OS pro Prahu 1 ze dne 28. 6. 2013;
14. Usnesení MS v Praze ze dne 19. 9. 2013, sp. zn. 7To 301/2013;
15. Rozsudek OS pro Prahu 1 ze dne 13. 6. 2014;
16. Usnesení MS v Praze ze dne 26. 8. 2014, usnesení sp. zn. 7To 304/2014;
17. Rozsudek OS pro Prahu 1 dne 24. 11. 2014;
18. Usnesení MS v Praze ze dne 25. 2. 2015, sp. zn. 7To 65/2015;
19. Rozsudek OS pro Prahu 1 ze dne 15. 5. 2015;
20. Usnesení MS v Praze ze dne 17. 9. 2015, sp. zn. 7To 356/2015;

III. sp. zn. 3T 41/2010 (obžalování Ing. Tomáš Kadlec a Ing. Alexandr Houška):

21. Rozsudek OS pro Prahu 1 ze dne 18. 11. 2013;
22. Usnesení OS pro Prahu 1 ze dne 18. 11. 2013;
23. Usnesení MS v Praze ze dne 12. 3. 2014 sp. zn. 67To 56/2014;
24. Usnesení MS v Praze ze dne 20. 3. 2014 sp. zn. 67To 57/2014;
25. Usnesení NS ČR ze dne 15. 7. 2015, č. j. 5Tdo 1449/2014-65;
26. Rozsudek OS pro Prahu 1 ze dne 18. 12. 2015;
27. Usnesení OS pro Prahu 1 ze dne 18. 12. 2015;
28. Usnesení MS v Praze ze dne 31. 5. 2016, sp. zn. 67To 111/2016;

- 29. Usnesení MS v Praze ze dne 31. 5. 2016, sp. zn. 67To 112/2016;
- 30. Rozsudek OS pro Prahu 1 ze dne 23. 9. 2016;
- 31. Usnesení OS pro Prahu 1 ze dne 23. 9. 2016;
- 32. Usnesení MS v Praze ze dne 4. 4. 2017, sp. zn. 67To 28/2017;
- 33. Usnesení MS v Praze ze dne 4. 4. 2017, sp. zn. 67To 29/2017;

IV. sp. zn. 3T 11/2012 (obž. Ing. Komárek):

- 34. Rozsudek OS pro Prahu 1 ze dne 15. 12. 2012;
- 35. Usnesení MS v Praze ze dne 6. 2. 2013, usnesení č. j. 6To 14/2013-3750;
- 36. Rozsudek OS pro Prahu 1 ze dne 18. 6. 2013;
- 37. Usnesení MS v Praze ze dne 24. 9. 2013, sp. zn. 6To 303/2013;
- 38. Rozsudek OS pro Prahu 1 ze dne 19. 11. 2013;
- 39. Rozsudek MS v Praze ze dne 11. 3. 2014, sp. zn. 6To 49/2014;
- 40. Usnesení OS pro Prahu 1 ze dne 25. 11. 2015;
- 41. Usnesení MS v Praze ze dne 24. 2. 2016, sp. zn. 6To 67/2016;
- 42. Usnesení OS pro Prahu 1 ze dne 5. 5. 2016;
- 43. Usnesení MS v Praze ze dne 23. 6. 2016, sp. zn. 6To 255/2016;
- 44. Usnesení OS pro Prahu 1 ze dne 27. 9. 2016;
- 45. Usnesení MS v Praze ze dne 30. 11. 2016, sp. zn. 6To 500/2016;
- 46. Usnesení OS pro Prahu 1 ze dne 4. 5. 2017;
- 47. Usnesení MS v Praze ze dne 12.6.2017, sp. zn. 6To 265/2017;

V. sp. zn. 3T 91/2011 (obž. Sedláček a spol.):

- 48. Rozsudek OS pro Prahu 1 ze dne 13. 11. 2013;
- 49. Usnesení MS v Praze ze dne 19. 6. 2014, sp. zn. 9To 102/2014;
- 50. Rozsudek OS pro Prahu 1 ze dne 23. 10. 2014;
- 51. Usnesení MS v Praze ze dne 15. 4. 2015, sp. zn. 9To 60/2015;
- 52. Rozsudek OS pro Prahu 1 ze dne 26. 8. 2015;
- 53. Usnesení Ms v Praze ze dne 7. 1. 2016, sp. zn. 9To 456/2015;

- vyjádření předsedy Obvodního soudu pro Prahu 1 JUDr. Michala Prince ze dne 4. 7. 2017 (sp. zn. Spr 744/2017)